

[Steen.]

mig, at ved 3. hovedrevisorats gennemgang af de beregninger, der forelå, er hovedrevisoratet enig heri.

Både de almindelige synspunkter og de økonomiske betragtninger, som har fundet udtryk i styrelsesrådets skrivelse af 18. d. m., kan jeg give min fulde tilslutning, og det kan jeg gøre af den simple grund, at det er ud fra ganske tilsvarende betragtninger, at det radikale venstre under sine drøftelser om, sine overvejelser af spørgsmålet er nået til det resultat, at vi burde støtte forslaget om at bygge skibet og tiltræde den dertil søgte bevilling; hvad der senere er fremkommet, giver os ikke anledning til at ændre denne bedømmelse.

Nu hører jeg af forskellige talere her, at de ikke ved, hvad det drejer sig om; de mangler oplysninger om det hele. Det tør jeg ikke bestride. Jeg føler ikke, at jeg mangler nogen oplysninger. Jeg har haft lejlighed til at få alle de oplysninger, der foreligger, og jeg tror for mit vedkommende ærlig talt ikke, at der vil fremkomme nye oplysninger. Men er der her i tinget blandt medlemmer, blandt partier, den opfattelse, at der sikkert er oplysninger, der kan ændre det synspunkt, de hidtil har anlagt, er det min natur fjernt at modsætte mig, at de får lejlighed til at få sadanne oplysninger, og rent principielt kan jeg ikke have noget som helst derimod.

Aksel Larsen: Jeg skal naturligvis ikke kunne sige, hvordan andre af de ærede medlemmer, der har deltaget i debatten, har det med hensyn til oplysninger om det påtænkte nye Grønlandsskib, eller om de mangler oplysninger. Jeg ved kun, at en af dem her i salen, der har meget lidt oplysning om det, er mig; andre, der mangler oplysning, er mine partifæller. Vi kender kun sagen gennem artikler i dagspressen og gennem de ret sparsomme oplysninger, der er givet i tinget. Alligevel mener vi at være i stand til at danne os en mening om sagen, at tage stilling til den.

Må jeg dog, inden jeg går ind på selve spørgsmålet om Grønlandsskibet, sige, at der sådan set her er rejst to spørgsmål. Det ene er det principspørgsmål, om finansudvalget har ret til at være en stat i staten, om det med bindende virkning kan be-

slutte bevillinger, eller om sådanne bevillinger kun kan gennemføres ved beslutning af selve folketinget.

Da den grundlov, vi arbejder under nu, blev affattet, og da den blev vedtaget af det tidligere folketing, gjorde jeg opmærksom på, at paragraffen om, at ingen udgift kan afholdes uden beslutning af folketinget, udelukker, at finansudvalget på folketingets vegne kan træffe beslutning. Jeg ved, at sagen siden den nye grundlovs ikrafttræden har været diskuteret i forbindelse med folketingets forretningsorden, og som det er naturligt, har man ikke løst cirkelns kvadratur, man har ikke fundet ud af, hvorledes man skal bringe praksis i overensstemmelse med grundlovens utvetydige ord. Jeg kunne ønske, at man fra den side, hvor man nu så kraftigt hævder, at der overhovedet ikke må bevilges noget af finansudvalget, det skal ske i folketinget alt sammen, tidligere havde støttet sådanne synspunkter med nogen styrke eller gjort opmærksom på, at man måtte affatte den pågældende grundlovsparagraf anderledes.

Principielt mener jeg, at enhver bevilling, enhver statsudgift, bør afgøres af folketinget, men jeg skulle erklære mig tilfreds, hvis der skaffedes sådanne forhold, så ethvert folketingsmedlem havde god tid og god mulighed for at kræve en udgiftsbevilling afgjort af folketinget og ikke i finansudvalget. En vis mulighed har vi naturligvis for det; jeg tror dog ikke, den er fuldt tilstrækkelig.

Bortset fra disse principielle synspunkter, som jo kan gøres gældende over for enhver bevilling, synes jeg, vi er nødt til at se praktisk på den bevilling, der her er tale om. Efter den måde, hvorpå debatten er lagt an af det ærede medlem hr. Oluf Pedersen og til dels fulgt op af ordførerne for venstre og de konservative, er det, vi debatterer, i mindre grad om staten har ret til at bygge skibe og drive skibsfart, end om private skibsredere eller én privat skibsreder skal have monopol på at drive skibsfart for staten. Jeg tror ikke, det kan være så helt behageligt for rederiet Lauritzen, at sagen er stillet således op, selv om rederiet jo til dels selv har været ude om det. Sagen er faktisk blevet stillet således op, at hvis man nægter den kgl. grønlandske handel ret til at bygge dette nye Grønlandsskib, vil det